

Sygn. akt III AUa 90/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 r. w Szczecinie

sprawy W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 grudnia 2013 r. sygn. akt VI U 1068/13

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUa 90/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 24 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonemu W. R. emeryturę.

Ubezpieczony W. R. odwołał się od tej decyzji. Podniósł, że w decyzji nie zaliczono mu stażu pracy w dwóch zakładach od 6 listopada 1971 roku do 20 maja 1972 roku oraz od 26 maja 1972 roku do 7 maja 1973 roku.

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania. Podniósł, że wskazanych przez ubezpieczonego okresów zatrudnienia nie zaliczył mu z powodu braku pieczęci imiennej osoby wystawiającej świadectwo pracy.

Po rozpoznaniu stanowisk obu stron Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z 2 grudnia 2013 roku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 czerwca 2013 roku w ten sposób, że nakazał uwzględnić przy przeliczeniu emerytury ubezpieczonego W. R. jako składkowe okresy:

- od 06 listopada 1971 roku do 20 maja 1972 roku,
- od 26 maja 1972 roku do 07 maja 1973 roku.

Na potrzeby rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji ustalił, że W. R. w okresie od 6 listopada 1971 roku do 20 maja 1972 roku był zatrudniony w Zakładach (...) w K. na stanowisku montera kotłowego. Natomiast w okresie od 26 maja 1972 roku do 7 maja 1973 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku ślusarza. Sąd pierwszej instancji ustalił także, że ubezpieczony wystąpił w dniu 26 marca 2013 roku z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 17 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonemu emeryturę w kwocie zaliczkowej od 13 marca 2013 roku od osiągnięcia wieku emerytalnego. Następnie decyzją z dnia 24 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonemu W. R. emeryturę i dokonał rozliczenia zaliczki od 13 marca 2013 roku. Przy ustalaniu wysokości świadczenia przyjęto najkorzystniejszy wariant. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 77,28 %. Wysokość świadczenia do wypłaty wynosiła miesięcznie 1 329,24 złote. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji.

Po przeanalizowaniu stanu faktycznego Sąd pierwszej instancji uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy ocenił, że przedstawione przez ubezpieczonego świadectwa pracy są wiarygodne. W przekonaniu Sądu Okręgowego ubezpieczony udowodnił, że w spornych okresach zatrudnienia pracował, co powoduje uwzględnienie tych okresów do stażu pracy i przeliczenie emerytury. Z dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego - zaświadczeń, kart obiegowych zmiany, opinii, świadectwa pracy - wynika, że ubezpieczony w okresie od 26 maja 1972 roku do 7 maja 1973 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku ślusarza. Zdaniem Sądu Okręgowego z dokumentów tych wynika również pośrednio, że W. R. był zatrudniony w Zakładach (...) w K. w okresie od 6 listopada 1971 roku do 20 maja 1972 roku na stanowisku montera kotłowego. Okoliczności te potwierdził także ubezpieczony składając zeznania w niniejszej sprawie. Sąd pierwszej instancji dał wiarę zeznaniom ubezpieczonego, albowiem były one szczerze, spójne, spontaniczne, a nadto zbieżne ze zgromadzoną dokumentacją - aktami osobowymi ubezpieczonego. Sąd uznał zatem, że sporne okresy, jako okresy rzeczywistego świadczenia pracy wynikające z wiarygodnej dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego oraz z zeznań ubezpieczonego należało uwzględnić przy przeliczeniu emerytury jako okresy składkowe, zgodnie z art. 5 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz.1227 ze zm.).

Od powyższego wyroku apelację złożył organ rentowy, zarzucając mu:

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U.2011.237.1412) przez błędną wykładnię w wyniku przyjęcia, że w drodze złożonych w niniejszej sprawie zeznań ubezpieczony udowodnił podstawę do uwzględnienia spornych okresów do stażu pracy i przeliczenia emerytury, podczas gdy ubezpieczony, zgłaszający wniosek o emeryturę powinien dołączyć do wniosku dokumenty, stwierdzające okresy uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość,

2/ naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- przepisów art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku pominięcia okoliczności, że zaofiarowane przez ubezpieczonego świadectwa pracy z dnia 25 maja 1972 roku i z dnia 12 maja 1973 roku nie zawierają pieczętki imiennej osoby uprawnionej

do wystawienia przedmiotowych świadectw, ponadto dowolne przyjęcie zatrudnienia ubezpieczonego w spornym okresie od 06 listopada 1971 roku do 20 maja 1972 roku w oparciu o dokumenty w postaci podania o pracę do Przedsiębiorstwa (...) w K., sporządzonego przez Dział Kadr w/w. Przedsiębiorstwa duplikatu odpisu świadectwa pracy i zeznań ubezpieczonego, co skutkowało nie rozpoznaniem przez Sąd Okręgowy istoty sprawy, które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Mając na uwadze powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W. R. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się niezasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak też zastosował właściwe przepisy prawa materialnego, które przytoczył i przeanalizował w pisemnym uzasadnieniu wyroku oraz wyprowadził z nich prawidłowe wnioski prawne, które nie budzą zastrzeżeń. Ponadto Sąd Okręgowy zebrany w sprawie materiału dowodowy poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny w pełni przychylił się do powyższych ustaleń oraz dokonanej przez Sąd I instancji wykładni przepisów.

Zarzuty przedstawione przez organ rentowy w apelacji nie są uzasadnione. Skarżący nie zasadnie twierdzi, że Sąd Okręgowy naruszył § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe. Organ rentowy mylnie przyjął bowiem, że Sąd rozpoznający sprawę jest treścią tego rozporządzenia związany. W wyroku z 28 listopada 1997 roku, sygn. akt II UKN 362/97 (OSNP 1998/18/552) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, z którego wynika, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) reguluje zasady postępowania przed organami rentowymi, a nie odnosi się do postępowania sądowego, które toczy się według zasad określonych w Kodeksie postępowania cywilnego. Zarzut kasacji naruszenia przepisów postępowania może zatem odnosić się do przepisów zawartych w tym Kodeksie, a nie przepisów wymienionego rozporządzenia. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że rozporządzenie to reguluje zasady postępowania przed organami rentowymi, a nie odnosi się do postępowania sądowego. To postępowanie toczy się bowiem według zasad określonych w Kodeksie postępowania cywilnego. Sąd Apelacyjny podziela wyżej opisany pogląd prawny Sądu Najwyższego i wskazuje, że jest on aktualny także w stosunku do rozporządzenia wskazanego w apelacji to jest rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. 2011.237.1412), gdyż powyższe rozporządzenie zastąpiło poprzedni, wyżej opisany akt prawny.

Sąd Okręgowy właściwie zatem kierował się treścią obowiązujących przepisów kodeksu postępowania cywilnego, w tym treścią art. 233 k.p.c. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego była natomiast rzetelna i wnikliwa, a jej wyniki prawidłowe. Sąd Apelacyjny podziela zatem pogląd Sądu Okręgowego, co do tego, że ubezpieczony wykazał, że pracował w spornych okresach czasu. Nie pozostawia co do tego wątpliwości zgromadzona dokumentacja, zarówno przedstawiona przez odwołującego się w toku sprawy jak i zawarta w aktach organu rentowego. Z zawartych w aktach rentowych duplikatów świadectw pracy wynika, że W. R. pracował w Zakładzie (...) w K. od 6 listopada 1971 roku do 20 maja 1972 roku oraz w(...) w okresie od 26 maja 1972 roku do 7 maja 1973 roku. Oba świadectwa zostały opatrzone oryginalnymi pieczęciami zakładów pracy i podpisami. Brak pieczęci imiennej nie stanowi przeszkody do uznania okresów stwierdzonych takimi świadectwami pracy za składowe. Sąd Apelacyjny podziela bowiem pogląd Sądu Apelacyjnego w Łodzi, który w wyroku z 21 sierpnia 2013 roku, sygn. akt III AUa 1770/12 wskazał, że brak pieczętki imiennej, zważywszy, że świadectwo zakładu pracy opatrzone zostało w pieczęcie zakładowe oraz podpis

upoważnionej osoby, nie pozbawia, per se dokumentu waloru wiarygodności. Podlega on ocenie sądu, jak każdy inny środek dowodowy, stosownie do dyspozycji art. 233 k.p.c. W niniejszej sprawie fakt świadczenia przez ubezpieczonego pracy wynikał – jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, z dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego - zaświadczeń, kart obiegowych zmiany, opinii, świadectw pracy i z podania o pracę. Okoliczności te potwierdził także ubezpieczony składając zeznania w sprawie.

Zgodnie z powyższym, zarzuty apelującego są nieuzasadnione. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd Odwoławczy zaaprobował rozstrzygnięcie Sądu I instancji oparte na ustaleniu, że W. R. w okresie od 6 listopada 1971 roku do 20 maja 1972 roku oraz w okresie od 26 maja 1972 roku do 7 maja 1973 roku pracował, a tym samym okresy te należało uznać za składowe. Ponieważ brak jest innych podstaw do wzruszenia trafnego rozstrzygnięcia Sądu I instancji, które Sąd Odwoławczy bierze pod rozwagę z urzędu - apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel